

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

منتشر شده در **آنتی وار**

نویسنده: تد سنايدر *

برگردان: مجله جنوب جهانی

فرستنده: علی کاظمی

۲۱ می ۲۰۲۵

رسانه‌های غربی همچنان به دروغ پردازی درباره جنگ اوکراین ادامه می‌دهند.

در ۱۱ می، ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهور روسیه، پیشنهاد از سرگیری مذاکرات مستقیم با اوکراین در استانبول را داد. رویترز در پاسخ، به خوانندگان خود یادآوری کرد که در دور اول مذاکرات استانبول در هفته‌های نخست جنگ چه اتفاقی افتاد.

این مقاله با عنوان «آخرین باری که روسیه و اوکراین مذاکرات صلح برگزار کردند چه اتفاقی افتاد؟» شاهکاری از گزینش جانبدارانه و روزنامه‌نگاری تبشیری است که نقل‌های قول را حول یک نتیجه‌گیری از پیش تعیین‌شده تنظیم می‌کند، نه این که از نقل‌های قول به نتیجه برسد.

این مقاله می‌گوید که مذاکرات اولیه، که بین ۲۸ فیبروری و اواسط اپریل ۲۰۲۲ در بلاروس و استانبول برگزار شد، «عمدتاً بر مسائل مربوط به حاکمیت متمرکز بود»، و این طور القا می‌کند که ریشه اصلی جنگ، مسئله حاکمیت اوکراین بوده است. در اسناد، بحث کمی درباره حاکمیت اوکراین وجود دارد، زیرا این موضوع هرگز واقعاً مسئله

اصلی نبوده است. همانطور که رویترز اشاره می‌کند، در ماده ۲، روسیه به طور مختصر و واضح «استقلال و حاکمیت اوکراین» را تضمین می‌کند.

تمرکز بر حاکمیت نبود، بلکه بر امنیت بود. تمام ماده ۱ به امنیت اختصاص دارد و اولین و همواره نکته کلیدی، تعهد اوکراین به تضمین بی‌طرفی خود در قانون اساسی، از جمله وعده عدم پیوستن به هیچ اتحاد نظامی است. این تمرکز، هدف اصلی روسیه از آغاز جنگ را نشانه می‌گیرد. در مقابل، پیش‌نویس توافقنامه، پس از موافقت اوکراین با کنار گذاشتن عضویت در ناتو، تضمین‌های امنیتی را برای اوکراین در نظر می‌گیرد. برای هر دو طرف، تمرکز عمدتاً بر نگرانی‌های امنیتی بود.

مقاله رویترز از این هم بدتر می‌شود. این مقاله بر اختلافات بین دو طرف متمرکز است و چهار نکته کلیدی را شناسایی می‌کند. رویترز می‌گوید که نقاط اختلاف، درخواست روسیه برای نازی‌زدایی اوکراین، حفاظت از حقوق فرهنگی و زبانی روس‌تبارهای اوکراین، و توافق همه کشورهای ضامن، از جمله روسیه، در مورد استفاده از نیروی مسلح برای محافظت از اوکراین در صورت حمله آتی بود. در مورد محدودیت‌های مربوط به نیروهای مسلح اوکراین، رویترز می‌گوید: «دو طرف اختلاف نظر شدیدی داشتند.»

رویترز هرگز اشاره نمی‌کند که اولکساندر چالی، عضو تیم مذاکره‌کننده اوکراین که در واقع در آنجا حضور داشت، می‌گوید که دو طرف «بیانیه به اصطلاح استانبول را نهائی کردند و ما در اواسط اپریل، در پایان اپریل، بسیار نزدیک بودیم که جنگ خود را با یک توافق صلح‌آمیز نهائی کنیم.» همچنین، این مقاله از عضو دیگر تیم مذاکره‌کننده، اولکسی آرسنووویچ، نقل قول نمی‌کند که می‌گوید مذاکرات در استانبول موفقیت‌آمیز بود و می‌توانست کارساز باشد و توافق استانبول ۹۰ درصد آماده شده بود و تنها چیزی که باقی مانده بود «مسأله تعداد نیروهای مسلح اوکراین در زمان صلح» بود. آرسنووویچ گفت: «ما بطری شامپاین را باز کردیم.»

اینها حذف‌های آشکاری هستند. مقاله رویترز تنها اختلافات را به خوانندگان خود اطلاع می‌دهد، که آنها را غیرقابل حل جلوه می‌دهد. این مقاله اشاره نمی‌کند که پس از نقاط اختلاف، ۹۰ درصد توافق حاصل شده بود که نزدیک به نهائی کردن پایان جنگ بود. این مقاله اشاره نمی‌کند که زمینه برای ایالات متحده و شرکای آن فراهم شده بود تا روند دیپلماتیک و توافق استانبول حاصل از آن – با تمام مشکلاتش – را بپذیرند و مذاکرات امیدوارکننده‌ای را تشویق کنند که ممکن بود جنگ را در روزهای اول، قبل از تمام مرگ و میر، رنج و از دست دادن زمین، به پایان برساند.

مقاله رویترز پس از تمرکز بر ۱۰ درصد اختلاف، توجه خود را به چرائی شکست مذاکرات معطوف می‌کند. این مقاله دو دلیل را ذکر می‌کند.

اول این که اوکراین «شواهدی از جنایات جنگی ادعائی روسیه به جهان نشان داده بود که محکومیت بین‌المللی را برانگیخت، اگرچه مسکو آنها را رد کرد.» اما رویترز یک سابقه تاریخی را حذف می‌کند که قویاً استدلال می‌کند که جنایات ادعائی در بوچا نقش مهمی در از بین رفتن مذاکرات نداشت.

در ۵ اپریل ۲۰۲۲، یک روز پس از بازدید زلنسکی از بوچا، او به خبرنگاران اوکراینی گفت که آنچه در بوچا رخ داد «نابخشودنی» است و «امکان مذاکرات را... به یک مشکل تبدیل خواهد کرد.» اما او حتی پس از بوچا نیز افزود: «شما باید این کار را انجام دهید. من فکر می‌کنم که ما چاره دیگری نداریم.»

مذاکره‌کنندگان روسی و اوکراینی پس از کشف وقایع بوچا به کار بر روی توافق استانبول ادامه دادند. پیش‌نویس‌های این معاهده تا ۱۲ و ۱۵ اپریل، ده روز پس از بازدید زلنسکی از بوچا، همچنان توسط دو طرف مورد بررسی قرار می‌گرفت. ساموئل چاراب، رئیس ممتاز سیاست روسیه و اوراسیا و دانشمند ارشد سیاسی در مؤسسه رند، و سرگئی

رادچنکو، استاد ممتاز ویلسون ای. اشمیت در دانشکده مطالعات بین‌المللی پیشرفته جانز هاپکینز در اروپا، بر اساس تجزیه و تحلیل شواهد به این نتیجه می‌رسند که کشف جنایات در بوچا چیزی بیش از «یک عامل ثانویه در تصمیم‌گیری کییف» در مورد متوقف کردن مذاکرات نبوده است.

دوم این که «تا اپریل ۲۰۲۲، به نظر می‌رسید که وضعیت در میدان نبرد به نفع اوکراین در حال تغییر است.» رابرتز می‌گوید که چاراپ و رادچنکو می‌گویند که بهبود وضعیت اوکراین در میدان نبرد باعث شد که آنها «کمتر تمایل به پذیرش خواسته‌های روسیه داشته باشند.»

چاراپ و رادچنکو این را می‌گویند. آنها می‌گویند که عقب‌نشینی روسیه از حومه کییف «عزم زلنسکی را تقویت کرد، تهدید فوری علیه دولت او را از بین برد، و نشان داد که ماشین نظامی پرطمطراق پوتین را می‌توان در میدان نبرد عقب راند، اگر شکست نخورد.»

با این حال، آنها بسیار بیشتر از آنچه مقاله رابرتز ترجیح می‌دهد حذف کند، می‌گویند. آنها می‌گویند که عوامل متعددی در خاتمه مذاکرات نقش داشتند، از جمله این که «واکنش غرب به این مذاکرات... قطعاً سرد بود.»

آنها به نقل از «یک مقام سابق امریکایی که در آن زمان در سیاست اوکراین کار می‌کرد» می‌گویند که او به آنها گفته است که در مواجهه با نگرانی‌ها در مورد پیش‌نویس معاهده، «غرب به جای استقبال از بیانیه استانبول و روند دیپلماتیک متعاقب آن، کمک‌های نظامی به کییف را افزایش داد.» چاراپ و رادچنکو می‌گویند که «به نظر می‌رسد عدم اشتیاق غرب، علاقه او [زلنسکی] به دیپلماسی را کاهش داده است.»

آنها می‌گویند که بوریس جانسون، که «تمایلی به دیپلماسی نداشت»، به زلنسکی گفت که «هرگونه توافق با پوتین... نوعی پیروزی برای او خواهد بود: اگر چیزی به او بدهید، او آن را نگه می‌دارد، از آن بهره می‌برد و سپس برای حمله بعدی خود آماده می‌شود.» آنها همچنین می‌گویند که «تمایل به تعامل دیپلماتیک با روسیه» «اولویت ایالات متحده و متحدانش نبود.» به گفته آنها، امریکایی‌ها «به نظر نمی‌رسید [دیپلماسی] را محور پاسخ خود به تهاجم روسیه بدانند» و «تمایل... به انجام دیپلماسی پرخطر... به طور قابل توجهی در واشنگتن و پایتخت‌های اروپایی غایب بوده است.»

خوش‌بینی جدید ولودیمیر زلنسکی، رئیس‌جمهور اوکراین، نسبت به وضعیت میدان نبرد ممکن است در بدبینی نسبت به دیپلماسی نقش داشته باشد. اما دلسرد کردن اوکراین از پیگیری یک مسیر دیپلماتیک که نزدیک به پایان دادن به جنگ بود و وعده‌های غرب مبنی بر ارائه هر آنچه اوکراین نیاز دارد تا زمانی که نیاز دارد، اگر به جنگیدن ادامه دهد، به سوق دادن آن به مسیر جنگ کمک کرد.

و شواهد تاریخی برای این فشار غرب – که به طور کامل در گزارش رابرتز از چرائی شکست مذاکرات حذف شده است – قانع‌کننده است.

شهادت‌های حمایتی از مقامات ترک که به عنوان میانجی درگیر بودند، به دست می‌رسد. نفتالی بنت، نخست‌وزیر وقت اسرائیل، که زلنسکی از او خواسته بود در میانجی‌گری نقش داشته باشد، می‌گوید که ایالات متحده مذاکرات را «مسدود کرد». گرهارد شرودر، صدراعظم سابق آلمان، که کییف نیز از او خواسته بود در میانجی‌گری مذاکرات استانبول نقش داشته باشد، همین گزارش را می‌دهد. ژان-دانیل روش، سفیر سوئیس در ترکیه در طول مذاکرات، می‌گوید که «غرب مذاکراتی را که در آستانه منجر شدن به آتش‌بس بود، متوقف کرد... ما به آتش‌بس نزدیک بودیم، و سپس امریکایی‌ها، با متحدان بریتانیایی خود، گفتند نه.»

ویکتوریا نولاند، معاون سابق وزیر امور خارجه آمریکا در امور سیاسی، تا حد زیادی به این موضوع اعتراف کرده است. داوید آراخامیا، که رهبری تیم مذاکره کننده اوکراین در استانبول را بر عهده داشت، گفت که غرب «در واقع به ما توصیه کرد که وارد تضمین های امنیتی زودگذر نشویم.»

آراخامیا همچنین گزارش قبلی اوکراینسکا پراودا را تأیید می کند که بوریس جانسون، نخست وزیر بریتانیا، با عجله به کیف رفت تا به زلنسکی بگوید که باید به پوتین «فشار وارد شود، نه با او مذاکره شود» و حتی اگر اوکراین آماده امضای برخی توافقنامه ها با روسیه بود، «غرب نبود.» آراخامیا می گوید: «وقتی از استانبول بازگشتیم، بوریس جانسون به کیف آمد و گفت که ما اصلاً هیچ چیزی با آنها امضاء نخواهیم کرد، و فقط بجنگیم.»

مقاله رویترز با این پایان بندی دراماتیک به پایان می رسد که زلنسکی «در دسامبر ۲۰۲۴ گفت که هیچ "توافقنامه استانبولی" وجود نداشته است، فقط مذاکراتی بوده که در آن اوکراین به "اولتیماتوم" روسیه پاسخ داده اما هیچ چیزی امضاء نکرده است.»

ممکن است او این حرف را زده باشد. با این حال، مهمترین نکته ای که در گزارش رویترز به آن اشاره نشده، این است که مذاکرات استانبول به تهیه پیش نویس توافقنامه ای منجر شد که مورد تأیید مذاکره کنندگان ارشد هر دو طرف قرار گرفته بود.

این مقاله هرگز اشاره نمی کند که نیویورک تایمز گزارش داده است که «اوکراین [بود که] خلاصه توافق پیشنهادی را در یک سند دو صفحه ای به نام بیانیه استانبول ارائه کرد» و این که «آقای زلنسکی و آقای پوتین شخصاً برای نهایی کردن یک معاهده صلح و توافق بر سر میزان قلمرو اوکراین که روسیه به اشغال آن ادامه خواهد داد، دیدار خواهند کرد.»

این مقاله هرگز اشاره نمی کند که آرستوویچ می گوید که «دیدار مستقیم زلنسکی با پوتین... قرار بود گام بعدی مذاکرات باشد، یا این که نکته پایانی بیانیه استانبول بیان می کند که "طرفین برگزاری جلسه ای در... ۲۰۲۲ بین رؤسای جمهور اوکراین و روسیه را با هدف امضای توافقنامه و/یا اتخاذ تصمیمات سیاسی در مورد مسائل حل نشده باقی مانده، ممکن می دانند."» آرستوویچ با گزارش این که زلنسکی و پوتین قرار بود در ۹ اپریل دیدار کنند و قرار بود آتش بس برقرار شود، این جای خالی را پر می کند. مقاله چاراپ-رادچنکو که نویسندگان رویترز به طور گزینشی از آن نقل قول می کنند، می گوید: «پوتین و زلنسکی قرار بود [معاهده ای] را در جریان جلسه ای که قرار بود در آینده نه چندان دور برگزار شود، امضاء کنند.»

و در مورد موضوعی که آنها «اختلاف نظر شدیدی» در مورد آن داشتند، یعنی محدودیت های مربوط به نیروهای مسلح اوکراین، آرستوویچ می گوید که «رئیس جمهور زلنسکی گفت: "من می توانم این مسأله را به طور غیرمستقیم با آقای پوتین حل کنم."»

«آخرین باری که روسیه و اوکراین مذاکرات صلح برگزار کردند چه اتفاقی افتاد؟» یک تخطی شرم آور از مسئولیت روزنامه نگاری است. این مقاله به طور گزینشی نقل های قوی را انتخاب می کند که در خدمت دستور کار آن هستند و نقل های قوی را که تعصب آن را آشکار می کنند، حذف می کند. این مقاله خوانندگان خود را در مورد تاریخچه مذاکرات صلح بین روسیه و اوکراین مطلع نمی کند، بلکه آن را لکه دار می کند. رویترز با این کار، گزارش دهی به خوانندگان خود را با تبلیغ برای ادامه جنگ معامله می کند.

* - تد سنايدر ستون‌نویس ثابت سیاست خارجی و تاریخ ایالات متحده در Antiwar.com و مؤسسه لیبرترین است. او همچنین به طور مرتب در Responsible Statecraft و The American Conservative و سایر رسانه‌ها مطلب می‌نویسد. برای حمایت از کار او یا درخواست‌های رسانه‌ای یا ارائه مجازی، با او در tedsnider@bell.net تماس بگیرید.